

VI Mälestused tumeda klaasi sees.

Apteegi lugu jätkub...

Mina, tume apteegipurk, seisin oma uuel puidust riulil uues avaras ruumis aadressil Puškini 13 ja tundsin, et oleme väga pika tee läbi käinud. Alates sõjajärgsetest varemetest ja üleujutatud keldritest kuni selle valguse, puidu lõhna ja soojusega täidetud apteegini. Ja iga päev, kui uks avanes ning inimesed sisse astusid, teades, et siin neid aidatakse, sain aru, et kogu see raske töö oli olnud seda väärt.

Ühel päeval astus meie apteegi uksest sisse uus noor töötaja. Ma märkasin kohe tema kiireid samme ja töökaid käsi. Ta liikus riulite vahel julgelt, kuulas tähelepanelikult vanemaid töötajaid ja õppis kiiresti kõike uut.

Salme ütles, et Milvi kõrval on palju kergem töötada. Ta tundis, et apteek on heades kätes.

Siis saabus 1970. aasta sügis. Ühel rahulikul päeval seisis Salme veel viimast korda pikemalt ofitsiini keskel. Päike paistis suurtest akendest sisse ja valgus langes üle puidust lettide ning klaaspudelite. Mina nägin, kuidas Salme andis apteegi juhtimise Milvi Taraskile üle. See oli nagu ühe suure loo, kogu tema elutöö edasiandmine uutesse kätesse. Salme silmis oli

korruga nii kurbust, uhkust kui ka rahu. Ta oli apteegi varemetest üles ehitanud, toonud selle läbi külmade talvede, kolimiste ja lõputute remontide ning hoidnud koos inimesi, kes selle kõige keskel iga päev töötasid, õppisid ja kasvasid ning kellest kujunes apteegi tõeline süda.

Nüüd jäi see edasi elama ...

Pärast seda lahkus Salme tööle Narva Polikliiniku apteegipunkti. Mina jäin veel kauaks oma riulile seisma ja oma tööülesandeid täitma.

Aastad möödusid. Inimesed vahetusid. Mina nägin oma riulilt, kuidas igal aastal tuli juurde uusi nägusid, uusi valgeid kitleid ja uusi ravimipudeleid.

Vahel tundus, et kogu see vana aeg hakkab tasapisi ununema...

Kuni ühel päeval äratasid mind taas kellegi käed. Mind tõsteti ettevaatlikult riulilt alla, puhastati õrnalt tolmust ja mässiti pehmesse paberisse. Koos teiste vanade apteegiesemetega pandi mind hoolikalt kasti. Ja nüüd olen ma siin. Näitusel.

Seisan jälle valguse käes ning inimesed peatuvad minu ees. Mõni vaatab mind uudishimulikult, mõni loeb Salme lugu, mõni meenutab oma lapsepõlve apteeki. Ja mina mäletan ikka veel kõike – klaaspudelite kõlinal, ravimite lõhna, külmi talvi, suuri kolimisi ja neid inimesi, kes ehitasid südamega üles Narva linnaapteegi elu.

MÖTLEMISAIN JA ARUTELUKAPSID

- 1 Mis sind selle apteegiloo juures kõige rohkem üllatas?
- 2 Milline peatükk jäi sulle kõige rohkem meelde? Miks?
- 3 Mida õpetab see lugu inimestest ja koostööst?
- 4 Kuidas on üks inimene muutnud terve linna elu? Too näiteid Salme Purkini loost.
- 5 Miks on oluline mäletada kohalikke lugusid?
- 6 Mida kaotab linn, kui mälestused kaovad?
- 7 Mida tähendab lause: „Apteegi tõeline süda on inimesed“?

FANTAASIASIIRUP - Ajamasin apteeki

- 1 Kujuta ette, et sul on võimalus reisida ajas tagasi 1960. aasta Narva keskapteeki Puškini tänaval.
Sa astud sisse valgusküllasesse apteeki. Õhus on tunda ravimtaimede, rohupulbrite ja puidust riulite lõhna. Klaaspudelid helgivad riulitel ning assistenttoas valmistatakse arstireseptide järgi ravimeid käsitsi.
Seal kohtad Salme Purkinit.
 - Millise küsimuse sa talle esitaksid?
 - Mida sooviksid talle öelda?
 - Mille eest tahaksid teda tänada?
 - Mida sooviksid teada tolleaegse apteegitöö kohta?
- 2 Kui sul oleks võimalus veeta üks päev 1960. aasta Narvas, siis:
 - kuhu sa lähleksid,
 - mida sa tahaksid näha,
 - ja mida sa võtaksid sellest ajast kaasa tänapäeva?

Mida ma võtan kaasa Narva Apteegi loost?

Pärast näituse vaatamist või teksti lugemist mõtle korraks tagasi sellele teekonnale läbi vana Narva apteegi ajaloo.

Millised inimesed, lood, esemed või sündmused sulle kõige rohkem meelde jäid?

Mõtle ja kirjuta

- 3 uut väljendit, mida õppisin
- 3 uut fakti Narva apteegi kohta
- 3 inimest selles loos. Miks just need inimesed?
- 3 olulist sündmust
- 3 apteegiga seotud eset
- Mis jäi mulle kõige rohkem meelde?